

Soesterse Eelke Verschuur helpt mensen met een handicap om zich uit te drukken

'Spreken is niet vanzelfsprekend'

'Vrije tijd zinvol invullen'

Mensen die dagelijks hun werk doen en vaak met veel plezier, zijn geen nieuws. Toch willen wij elke week zo'n persoon voor even 'in het zonnetje' zetten.

„Een heleboel taken in Nederland worden uitgevoerd door vrijwilligers. Dat is niet bij iedereen bekend. Er zijn heel veel organisaties die met hun inzet geholpen zijn.” Walter Grim uit Hilversumse Meent is sinds zijn pensioering niet stil blijven zitten. Hij is actief voor het Goois Natuurreservaat, de Voedselbank, het Filmhuis Bussum en zet zich al jaren in voor Amnesty International.

Walter Grim. FOTO STUDIO KASTERMANS

„Met veel taken ben ik begonnen na mijn pensioen. Ik ben nu bijna zeventig en wil mijn vrije tijd zinvol invullen. Het is voor iedereen aan te raden en altijd het proberen waard. Bevalt het niet, dan kan je toch zo weer wat anders doen?”

„En daarbij geeft het veel voldoening. Vrijwilligerswerk is niet spannend, maar wel belangrijk.” Bij de Hilversumse afdeling van Amnesty International is Grim het langst actief. „Inmiddels al zo'n veertig jaar.”

„Zeg de inwoners van de Hilversumse Meent. „Ik heb mij altijd voor politiek geïnteresseerd. Vind de vrije meningsuiting heel belangrijk. Het trok mij al vroeg om daar iets voor te doen. Ik ben nu vaak brieven aan het schrijven naar politieke gevangenen, organiseer bijeenkomsten en ben actief met lezingen.”

JASPER SCHOON

Weet u ook nog iemand die in het zonnetje gezet zou kunnen worden, mail dat dan naar redactie@gooieneemlander.nl

SOEST - Vertellen wat je wilt eten, een felicitatie schrijven of boos kijken omdat je kinderen niet luisteren. Dit zijn voor de meeste mensen handelingen waar ze niet bij stilstaan. Toch zijn deze vormen van communicatie niet voor iedereen natuurlijk.

„Het lijkt zo vanzelfsprekend dat wij ons kunnen uitdrukken door spreken, schrijven, mimiek of gebaren. Jammer genoeg is dat niet voor iedereen zo. Mensen met onder meer autisme, het syndroom van Down of een verstandelijke beperking kunnen moeite hebben met spreken”, vertelt ergotherapeute Eelke Verschuur uit Soest. Daarom is zij sinds jaar en dag hard aan het werk om het leven van mensen met een handicap op het gebied van communicatie makkelijker te maken. Dit doet zij door het geven van persoonlijke adviezen, het ontwerpen van communicatiehulpmiddelen en het verkopen van deze hulpmiddelen via haar webshop www.eelkeverschuur.nl.

Advies Van al deze activiteiten geeft de Soesterse, die gespecialiseerd is in het gebruik van symbolen bij communicatie, het langst advies. Daarvoor gaat ze bij haar cliënten langs. Zo kwam zij ook in contact met Anne, een jonge vrouw van begin dertig die kampt met zwaar spasme. Aan kleden, eten en naar bed gaan zijn voor haar geen 'gewone' activiteiten. Bij elke handeling heeft ze hulp nodig. Doordat Anne niet kan praten, is het voor de verzorgers lastig om erachter te komen wat ze precies wil. „Daarom maakt ze al jaren gebruik van een spraakcomputer. Door deze computer kan Anne zich uitdrukken en sociale contacten maken”, vertelt Verschuur. „Het is mijn taak de spraakcomputer regelmatig uit te breiden met nieuwe symbolen zodat Anne steeds zelfstandiger wordt en niet blijft stilstaan in de tijd.” Om cliënten zoals Anne zo goed mogelijk te helpen, overlegt Verschuur regelmatig met mensen in hun naaste omgeving. „Ik heb veel contact met de ouders en verzorgers. Zij weten

Eelke Verschuur helpt mensen met een handicap op het gebied van communicatie.

FOTO STUDIO KASTERMANS

precies in welke fase mijn cliënt zit en wat diegene nodig heeft om nog beter te kunnen communiceren”, vertelt Verschuur. Op het moment dat Verschuur een duidelijk beeld heeft van de situatie, gaat ze daarmee aan de slag in haar kantoortje aan huis. „Ik begin dan met het ontwerpen van een communicatie-

boekje dat de cliënt goed kan gebruiken in het dagelijks leven.” Zo ben ik voor Anne een boekje aan het maken voor het aankleden. De eerste bladzijde staan kleuren en op de andere bladzijden staan verschillende kledingstukken. Op die manier kan Anne zelf aanwijzen wat ze die dag aan wil. Dat

maakt het aankleden voor haar verzorgers en voor haarzelf eenvoudiger. Bovendien kan de cliënt op deze manier zelf keuzes maken”, aldus Verschuur.

Webshop

Maar de Soesterse geeft niet alleen advies op het gebied van communicatie. Sinds drie jaar

heeft ze ook haar eigen webwinkel waar ze allerlei communicatiehulpmiddelen verkoopt. „Ik ben deze online winkel gestart, omdat er nog geen plek is in Nederland waar dit soort eenvoudige hulpmiddelen worden verkocht. Bovendien kom ik uit een ondernemersfamilie en kroop het bloed waar het niet

gaan kan. Ik steek hier veel tijd in. Net als mijn zoon en dochter, die respectievelijk de site en folders ontwerpen en beheren.” Op de website van Verschuur kunnen niet alleen ouders van kinderen met een handicap terecht, ook voor onderwijzers is het interessant. Verschuur: „Op basisscholen kunnen de hulpmiddelen goed van pas komen. Ik verkoop bijvoorbeeld een keuzebalk dat geschikt is voor planning van activiteiten. Dan kan het kind zelf zien, door het omslaan van de kaartjes, dat hij na rekenen aan taal moet beginnen.”

Ook handig in de klas zijn de 'gele praatknop' en het 'praten-de fotoalbum'. „Dit kan kinderen met een beperking helpen om mee te doen in een groep. Het is voor hen bijvoorbeeld lastig om in een kringgesprek een verhaal te vertellen. Met de spreekknop is dit probleem opgelost. Thuis kan de vader of moeder een verhaaltje inspreken en dat kan het kind afspeelen in de kring. Op die manier weet iedereen wat hij dit weekend gedaan heeft”, aldus Verschuur. „Het 'praten-de fotoalbum' heeft een zelfde effect. Alleen heb je hier ook nog beeld bij.”

Naast het verkopen van de communicatiehulpmiddelen en het geven van adviezen, verkoopt Verschuur ook zogenaamde symbolensoftware. „Deze software komt uit Engeland en heet daar widgit software. Het wordt gebruikt ter ondersteuning van het lesmateriaal, om 'splend te leren' en kan bovendien worden ingezet bij kinderen met een fysieke of mentale beperking”, vertelt Verschuur. „De programma's zijn altijd in het Engels. Ik vertaal het en bedenk er nieuwe dingen bij”, vertelt de Soesterse. „De symbolen in het computerprogramma, momenteel zo'n 10.000 stuks kunnen zelf worden aangepast door de gebruiker. Kleuren en vormen van bestaande symbolen kunnen in een handomdraai worden veranderd en de gebruiker voegt eenvoudig eigen symbolen en zelfs foto's toe.”

Meer info.: www.eelkeverschuur.nl

Arts Helga van den Elzen sjoemelt graag met de natuur

Crisis-recept: mondhoeken laten opwippen

DOOR PETRA MESSELINK
NAARDEN - Crististijd. Maar niet voor dr. Helga van den Elzen. De eigenaresse van de Elzen Kliniek in Naarden spint juist gaar bij de crisis. „Een zakenman die normaal al een vermoeide uitstraling heeft, kan die nu helemaal niet gebruiken. Even een wijpje aan de mondhoeken geven, kan soms al een heleboel schelen. En daar komt men nu dan ook meer en meer voor.” Het wijpje aan de mondhoeken geven, is een techniek die Van den Elzen ontwikkeld heeft en steeds meer toepast. „Mensen denken altijd dat het probleem in de neus/lippenplooi zit, maar het gaat alleen om de spiertjes bij de mondhoeken. Het lijkt vaak zo ontvreden of triest als de mondhoeken naar beneden staan. Door een minimale ingreep kun je een maximaal effect krijgen.”

Van den Elzen begon in 2004 met de uitwerking van plannen voor een kliniek in Naarden, tegelijkertijd wilde een vriend van haar een kliniek in Praag starten. Maar voordat hij tot zijn plannen kon overzeelijken, stierf hij. Met andere collega maakte Van den Elzen zijn droom waar en startte Myliclinic in Praag. Op dit moment is ze nog als medisch-directeur en opleider aan de kliniek verbonden. Deze kliniek heeft wel echt last van het economisch laagtij, erkent ze. „De Tsjechen zijn erg bezig met hun uiterlijk en hebben daar veel voor over. Maar de lonen liggen daar een stuk lager. Iedereen in Tsjechië is getroffen door de crisis. En dan ga je al gauw hierop bezuinigen. We hadden plannen om ook in Bratislava een kliniek te beginnen, maar door de crisis is dat nu niet het juiste moment.” Van den Elzen is al vijftien jaar

bezig met cosmetische geneeskunde. Ze studeerde gezondheidswetenschappen en geneeskunde. Ze promoveerde in Rotterdam. Daarna kwam ze er tijdens haar werk als universitairdocent in Maastricht achter dat ze het patiëntencontact miste.

Details

„Iemand raadt mij toen aan de cosmetische geneeskunde in te gaan. Daar moet je niet alleen de handjes voor hebben, maar ook het oog. En dat heb ik. Ik houd enorm van details. Ik heb ook liposuctie-behandelingen gedaan, maar dat was niets voor mij. Ik houd ervan om naar mensen te kijken en te ontdekken hoe ik met zo weinig mogelijk handelingen, een groots effect kan sorteren. Ik richt me op een heel specifiek stukje van de cosmetische geneeskunde. Je moet niet bij mij komen als je een rimpel wilt laten wegspu-

ten, maar wel als je een goede, frisse uitstraling wilt hebben. Uitstraling is namelijk heel wat anders dan het wel of niet hebben van rimpels. Ik wil het unieke karakter van iemand behouden. Ik ga voor de beste versie van mijn cliënten.”

De forensische wetenschap heeft de arts nieuwe inzichten gegeven. „Mensen denken vaak dat je bij het ouder worden uitzaakt. Maar dat is technisch gezien niet juist. Als je ouder wordt, krimp je. Je krimpt niet alleen in je lengte, maar bijvoorbeeld ook in je gezicht. Je spieren worden korter en de botten in je gezicht slinken, waardoor er meer huid overblijft. Ouder worden heeft niets te maken met de hoeveelheid rimpels, maar met proporties en contouren. Je gezicht is een soort raamwerk, met daarin individuele trekken. Het is de bedoeling om die trekken vast te

houden en mensen niet allemaal een zelfde gezicht te geven, zoals dat gebeurt bij facelifts. Ik vind het fantastisch als ik de unieke kenmerken van iemand kan bewaren, maar hem of haar er wel veel beter kan laten uitzien.”

Oorzaken

Van den Elzen praat in dit verband over het principe dat de Italiaanse econoom Vilfredo Pareto (1848-1923) ontdekt heeft. Het gaat hierbij om het feit dat een gering aantal oorzaken (20 procent) verantwoordelijk is voor het grootste deel van het effect (80 procent). „Ik ben tot de conclusie gekomen dat 80 procent van ons uiterlijk wordt bepaald door de contouren en de vorm van ons gezicht. Rimpels bepalen daar slechts twintig procent van. Maar wat zie je vaak? Artsen in cosmetische klinieken houden zich vaak alleen

bezig met die rimpels. Dus maar met twintig procent van wat bepaalt hoe we eruit zien. Die 80 procent wordt niet eens bekeken, laat staan behandeld! Dat vind ik onbegrijpelijk. Ik ga liever eerst voor die 80 procent en neem daarna die 20 procent er ook nog bij. Eigenlijk is wat ik doe, sjoemelen met de natuur. Ik maak iemand niet twintig jaar jonger, maar ik zorg ervoor dat het verouderingsproces anders verloopt. Mensen zien dan wel dat iemand niet meer twintig is, maar kunnen dan de leeftijd niet goed meer schatten. En dat is natuurlijk erg prettig.”

Helga van den Elzen: 'Ouder worden heeft niets te maken met de hoeveelheid rimpels.'

LEZERS SCHRIJVEN

Brieven van lezers zijn welkom. Houdt u er rekening mee dat de lengte beperkt blijft tot 250 woorden en dat het een onderwerp betreft waarover de krant heeft bericht. De redactie heeft het recht bijdragen te weigeren of in te korten. Insturen kan ook via e-mail naar brieven@gooieneemlander.nl met vermelding van uw postadres.

Zelf Marco van Basten moest wel eens lachen om Bert Maalderink. FOTO GPD

Maalderink

De column van Mart Smeets in de krant van 18 november is mij uit het hart gegrepen. Het is inderdaad meestal zonde van de tijd om naar een wedstrijd van het Nederlands elftal te kijken, maar het is precies zoals Mart Smeets aan het eind van zijn artikel verwoordt, namelijk dat het geweld is dat Bert Maalderink op zo'n geweldige manier vragen kan stellen, dat de kijker er van geniet en de wedstrijd als het ware meteen naar de achtergrond wordt gedwongen. Het is al weer een tijdje geleden dat er kennelijk mensen

waren die de manier waarop Bert zijn prima werk deed niet waardeerden en dat er stemmen op gingen dat hij met zijn werk moest gaan stoppen. Ik voelde mij toen geroepen om daarover een klein berichtje naar de NOS te sturen. Ongetwijfeld heeft dat briefje van mij er niet toe

gedaan, maar het is in ieder geval prachtig om Bert nog steeds te kunnen horen. Ook in de tijd van Van Basten viel het mij op dat, als Bert een vraag stelde, op het gezicht van Van Basten meestal wel een glimlach was te ontdekken zo in de trant van 'Nou man, daar heb je goed over nagedacht' en zo gaat dat met veel mensen, ook met Van Marwijk. Zij worden er namelijk ook min of meer toe gedwongen om even langer over een antwoord na te denken dan normaal bij hen het geval zou zijn en dat verhoogt de aantrekkelijkheid van het 'steekspel'. Leuk, dat Mart Smeets het functioneren van Bert Maalderink ook zo waardeert en dit op zijn heerlijke eigen manier zo voorstelt naar voren brengt. Ook daar kan je van genieten.

R. Kouwenhoven (per e-mail)

Zachte dood

Nu de Mexicaanse griep heel Nederland in doodsangst heeft weten te brengen, onze majesteit heldhaftig alle griepvirussen troostert en met een zeer vervuulende vliegtuigmachine naar

het ziekteverwekkende Mexico is vertrokken, trakteert de Rijksoverheid ons hardwerken- of werkloze belastingbetalers op een bemoedigende, uitzicht-biedende en waarschijnlijk zeer dure radio- en televisiereclame: koop een overlevingspakket. Waarvan? Als je geld opgaat aan huur, gas en licht, basisverzekering, eigen risico, kleding en eten? Als je die vraag zelf niet kunt beantwoorden, biedt de overheid alweer uitkomst: een zachte dood is toegestaan. Zowel voor de zelfmoordenaar als voor de hulpverleners. Toch prettig om te weten dat je na je dood geen strafvolgving of boete krijgt of een gevangenisstraf uit hoeft te zitten. En je hulpverleners ook niet. Als wij nu allemaal voor een zachte dood kiezen, hoe komt de overheid dan aan geld? En het Europese parlement dan? Daar moeten toch voldoende belastingbetalers voor over blijven? Heeft de regering daar wel aan gedacht? Ik zie maar één uitkomst voor de overheid: de harde dood. Daar valt vast wel veel belasting over te innen.

Hilversum, Anne-Mieke Peet

Pietje Wetzler is een leerkracht op een basisschool in het Gooi. Zij schrijft de tweewekelijkse column Juf! over haar belevenissen in het onderwijs.

Hier zijn we het over eens: de kinderopvang in Nederland laat nog veel te wensen over. En met twee werkende ouders is helemaal niets mis. Laat daar dus geen misverstand over bestaan. Niettemin heb ik met ze te doen; met vierjarige die net op school zitten en even helemaal de weg kwijt zijn. 'Moet ik nu weker naar een andere juf?' brult Elise. 'Maar mijn papa komt mij halen, snikt ze terwijl dikke tranen over haar wangen rollen en ze overgaat op kuisen. Elise is vandaag voor het allereerst op school, moet ook overblijven en nu, om drie uur, naar de naschoolse opvang. Daar wordt ze vanavond om half zeven door papa opgehaald. Ze heeft goed onthouden dat papa haar komt ophalen maar wanneer precies en waar gaat haar verstand te boven. Het tijdsbesef van een vierjarige gaat nog niet veel verder dan het nu. De betekenis van begrippen als de naam van de dag, morgen, overmorgen, gisteren, straks, volgende week, zijn voor vierjarigen net zo duidelijk als Chinees. Voor Elise is evenmin te overzien wanneer het vanmiddag om drie uur en vanavond om half zeven is. En het wordt voor haar niet makkelijk-ker wanneer andere kinderen 's middags om drie uur wel door papa of mama worden opgehaald. Er is Elise nog veel meer uitgelegd; op maan-

Weg kwijt

dag, donderdag en vrijdag blijft ze over en gaat ze naar de naschoolse. Op woensdag gaat ze naar de naschoolse. En op dinsdag wordt ze twee keer opgehaald door oma. Dat lijstje is er mogelijk wel in te stampen maar zolang ze niet weet wanneer het dinsdag en donderdag is, schiet Elise daar weinig mee op. Natuurlijk is de ene kleuter de andere niet. Sommigen passen zich wonderwel zonder enig gemor aan elke

nieuwe situatie aan, anderen laten het stilletjes en bedeesd over zich heen komen. Er zijn er die steigerend in verzet gaan en alles bij elkaar schreeuwen en stampvoeten. En kleuters zoals Elise raken van slag. Een enkeling bedenkt een oplossing: juf, is het vandaag een lange of een korte dag? vraagt Timus die in ieder geval weet dat hij alleen op de korte schooldag naar de naschoolse moet en op de lange dag moet overblijven.

'Maar ze is altijd zonder problemen naar het kinderdagverblijf gegaan', vertelt Elises moeder. Ik heb haar uitgelegd dat deze start voor Elise wat te zwaar is. Ze moet wennen aan een nieuwe juf en groep. Tijdens de overblijft is er weer een andere juf en groep. En dat geldt ook voor de naschoolse. Ga daar maar aanstaan als vierjarige. Niet alle ouders zijn in de mogelijkheid hun werkdagen of werkdagen tijdelijk aan te passen. Wanneer dat wel kan adviseer ik: eerst aan de groep wennen, daarna het overblijven starten nog later de naschoolse opvang. Als dat niet te realiseren is, kan een door de ouders gemaakte picto-kaart die in de rugzak mee naar school gaat helpen. 's Ochtends vroeg, maar ook op elk moment van verwarring of verdriet, kan de kaart uitleg geven over de betreffende dag. 'Kijk Elise, vandaag is het dinsdag. Welke plaatjes staan er bij de dinsdag?' Elise straalt want bij de dinsdag staat twee keer een foto'tje van oma.

PIETJE WETZLER
Voor reacties: pwetzer@upcmail.nl